



20. szám.
November 12-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

Mikor volt a jó világ?

Tanakodnak, találgatják

Ki emlékszik arra még :

Mikor volt Magyarországon

Az igazi arany év ?

Mikor mindenki volt boldog,

Auslag nélkül a boltok,

Mikor volt a jó világ.

Szól egy öreg táblabíró :

„Akkor volt a jó világ,

Mikor tél-vízben a cigány

Fehér pantallóba' járt,

Nyáron pedig téli rokkot,

Prémes bekest, dókát hordott,

Akkor volt a jó világ.

Akkor a hős nyári rokkját

Őszszel elprezentelé.

Téli mentéjét odadta

Czigánynak tavasz felé,

Ez aztán tovább viselte

És ez így ment országszerte,

Akkor volt a jó világ!

De most mindenki elteszi

Jövő évre, a mi van;

Tavaly nyárit előveszi

Jövő nyári lakziban.

A cigánynak nincs mit várni :

Kénytelen most újban járni.

Ez aztán a rosz világ!

K—s M—n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

Akarmelyik országtörténetit olvasok a mai napról, mindeniknek az a vige, hogy nincs pinz. Amerikanak nincs pinz. Francia miniszter be ad lemondast, mert már kifogyta minden mestersigbül, hogy töb pinzt teremtsen, Olasz kamarában izs hiaba keresnek aszt, a mi volt, mert zsidó nem ad ara semit. Muszkanak könyü volna pinz csinálni, míg izs nehiz; Spanyolnak ri gen volt ez, mikor tallirokra kit földglobus volt priselve, körül irasal: „unum non sufficit,“ — most már „utrumque deficit.“ Bicsben pedig most hirdetnek ki ado-kölcönt. Különkülön izs elig tiszteletremilto nevek egyenkint: ado is kölcön; hat mig parositva. — De hat ha se nipeknek, se országoknak, se minisztereknek, se bankiroknak nincsen pinz, hat hova lete a pinz?

Nem kel megijenyi! It van Tallerossy Zebulon. In tudok egy titkot, hogyan lehet *igen könnyen* szerezni pinzt: *tisztesiges uton*; is sokat? A ki arcanumot birnyi akarja; külgyön be hozam birmentve egy forintot, megírom neki irete titkot. A ki pedig jövő esztendőre Üstökösre fog praenumberalni, anak ingyen izs megmondok, mert az elsü szamba mingyart (in azirt fogok am irnya minden szambaba, azir, hogy az a ötvenkit ur redigalya) tehat az elsü szamba mingyart felfedezek vilagosan is tisztan, hogyan lehet minden embernek igen könnyen pinzhez jutni, elighez is sokhoz.

Adig pedig fentartok kizarolagos szabadsalmamat saját felfedezisemhez.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

A gondviselés egy repülő virágmag történetében.

Egyszer a Dunán utaztam fölfelé a gőzön, a hol szörnyen hosszú időm volt a világ mostani szomorú állapotairól gondolkoznom. Semerre kilátás valami jobb után. Az ember azt sem tudja már, hogy miért él? és tulajdonképen mi dolga van odáig, a míg meghal.

A terem egyik gömbölyü ablaka nyitva volt, s azon a meleg nyári szellő szabadon fűdögált be. Egyszer e szellővel egy repülő virágmag lengett be az ablakon át, egyike azon vándoroknak, miknek szárnyakat adott a természet, hogy keressenek maguknak jövőt.

Elnéztem, hogy mi lesz belőle. Ez a virágmag a tulsó partról jött idáig. Missiója lett volna neki átmenni az innenső partra, s ott talán új ivadékot alapítania. Valyon mi lesz belőle.

A repülő virágmag a szobai légáradatban lomhán libegett ide s tova s nem talált kijárást ebből az ismeretlen kelepceből.

Egyszer rászállt egy utazó hölgynek a kalapjára, s ott megrekedt a sok strucztooll között;

jött azonban egy beszálló utas, az szerencsésen leverte a sétabotjával a hölgy kalapját, s a virágmag újra repült.

Azután beleesett egy buzakereskedő poharába, csupa bor lett, az kilökte a pohárbul, a földre tapadt.

Azután elnéztem ismét, hogy szedi fel magát lassankint, hogy szárítja meg vékony pilléit; egyszer aztán felkerekedett egy krinolin, s a támadt szélvészben a virágmag ismét magasra emelkedett; az után addig kereste sorba az átelleni ablakokat, míg talált egy olyan keskeny nyilást, mint az ujjam; azon hirtelen kisuhant, s megmenekült.

Sokáig néztem utána, a míg kivehettem, hogy igyekezett a másik partot elérni.

S ez akkor nekem nagy vigasztalás volt. Ha ez a virágmag még a tömött gőzhajó belsején is keresztül tudott törni, hogy céljához eljusson: hát én hogy csüggednék el akkor!

Allegoria ujabbkori politikusok számára tanulmányul.

A sümeghi uradalom egykori igazgatójához, Kisfaludy Sándor testvéréhez, odamegy egyszer egy patak molnár, szerződése megújítása végett, s alkalmat vesz egyuttal panaszát előadni a felett, hogy bizony nagyon kevés annak a malomnak a vize

— Kevés biz az, de már arról nem tehetünk.

Én tehetnék, ha megengedné az uradalom, mond a molnár.

— Halljuk : hogyan ?

— Hát a mi víz már egyszer lefolyt a malomról, azt megint csatornán át visszavezetném a patakba, hogy újra a kerékre menjen.

A jó Kisfaludy elővette minden hydrostaticai tudományát, hogy felvilágosítsa a merész vállalkozót, hogy ez lehetetlen, ez képtelenség, ez minden természeti rendet megcsufoló gondolat, de a molnár csak nem tágitott.

— Meglehet az, csak az ember nagyon sok czikk-czakkot csináljon a csatornával, aztán nagy kerülőt tegyen vele.

A jámbor aztán egész élete keresményét mind bele ásatta a csatornába; csinált sok czikkczakkot, nagy kerülőt; de a víz azért nem folytott vissza az ő malmára.

Mártonnapi köszöntő.

Mennyi csillag égen ;
Czigány falu végen ;
Zsiros hajszál *Déghen* ;
Részeg Kortés régen ;
Mennyi lúd a jégen ;
Hány ember ül széken ;
Pesten és vidéken ;
Viola nő kéken ;
Mennyi putri *Nyéken* ;
Dohány-levél *Véken* ;
Ló a kötőféken ;
Küllő száz keréken ;
Baj a szegény népen ;
Hány gyermek nő pépen ;
Hány lyuk van egy gépen ;
Mennyi pont egy képen ;
Madár akad lépen
Hangicsálva szépen ;
Mennyi német *Kéren* ;
Rosz ködmen *Litéren* ;
Kofa a haltéren ;
Lópatkó *Kis Béren* ;
Szórszál egy egéren ;
Lúd a *Bakonyjéren* ;
Hány fűszál a réten ;
Percz egy egész héten ;
Homok *Kecskeméten* ;
Kakas a szeméten ;
Boszorkány peméten ;
Czimer a pecséten ;
Feyer a pikéten ;
Hires *Kakas Márton*
Annyi évig **éljen.** *)

F. Iván.

A hajdankori színigazgatók.

Mikor Iffland színigazgató volt, egyike társasága legjelesebb művésznőinek, Nikoláné asszony gyógyíthatlan betegségbe esett. Iffland azon egész idő alatt, míg e betegség huzódott, folyvást külön színlapokat nyomtatott a beteg művésznő számára, hogy ne keserítse annak látásával, hogy kedvencz szerepeit most már mások játsszák. — Hányan fogják Iffland gyöngédségét megérteni ?

Műfordítás francziából.

„On batta la generale.“
(Megverték a generálisnét!)

Gyász jelentés.

Egy hírlapban következő gyászjelentés olvasható :
„Feledhetetlen férjem, hosszas betegség után, megvált e földi élettől ; mindnyájunk nagy keserűségére. Biztos a remény, hogy ismét látni fogjuk egymást : reményelem, hogy addigi t. cz. vásárlóink is osztják e nézetet, s továbbra is megtisztelnek becses részvételükkel

X. Anna

madrác készítő özvegye.

Az úr Isten saját műhelye.

Egy breslauer lapban következő hirdetmény olvasható :

„Az Úr Istennek tetszett saját műhelyében, az én barátomat, Nekriez Jakabot, gutaütéssel elszólítani az árnyékvilágból.“

*Megköszönjük szépen Mártonunk nevében.

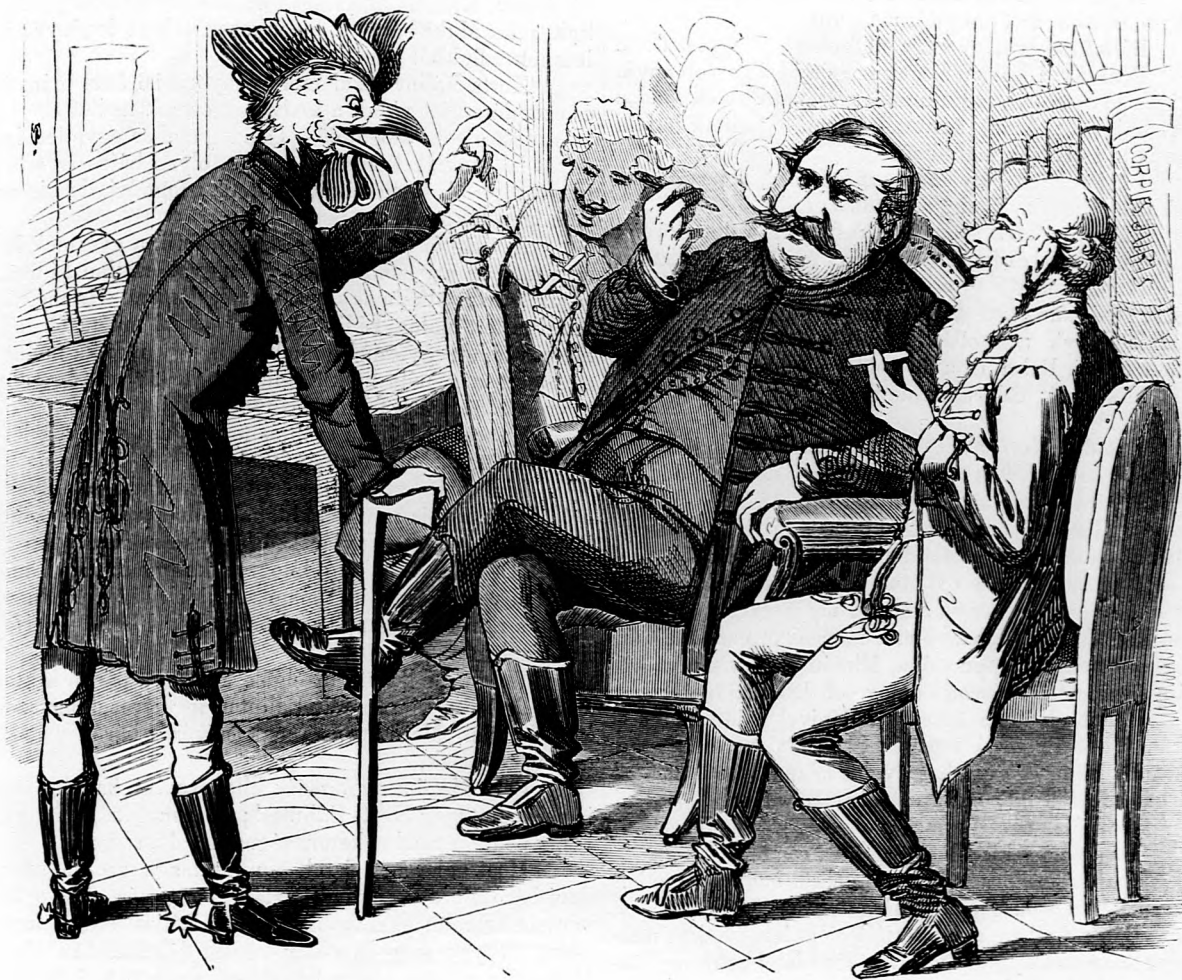
A Deák-hét Bécsben.



- Itt van Deák!
- Ki látta?
- Én láttam!
- Én beszéltem vele!
- Mit mondott?
- 177, 80 a kredit!
- Láttam, mikor bement a miniszterhez.
- Én láttam, mikor kijött.
- Milyen volt az arca?
- Mosolygott!
- 178. 20. a kredit.
- Én láttam a színházban is.
- Mit adtak?
- Ein Wort an den Miniszter!
- Tapsolt-e neki?

- Dühösen.
- 179. 10 a kredit.
- Én láttam a fogadóban, mellette ebédeltem.
- Mit evett?
- Hacheet; tutti fruttit, mixed piclest és apró madarakat.
- Ez jót jelent. Mit ivott rá?
- Johannisbergert. Kocshintottam is vele.
- 180. 12 a kredit!
- Ki hallotta őt beszélni?
- Én is. Mikor a kapuban állt s várta, hogy eláll az eső, s a legtokéletesebb bécsi nyelven azt mondta a körülállóknak: „tész kann ámól nid lang dauern á szó.“
- Kredit 182!

A Deák-hét Bécsben.



Kedves urambátyám!

Egy alázatos indítványom volna, ha meghallgatná. Minthogy most kedves urambátyámnak csak az árnyéka jelenlétére is Bécsben olyan erős hausse mutatkozik a börzén, az én barátom, Tallerossy Zebulon a napokban így szólt hozzám, „Éregy el te a Deák Ferencz, nagy hazankfia urhoz: is mongy meg neki, hogy ez az indítvány tülem elgyüte; Tegyen meg ü azt a baratsagot eczere, hogy valóságal menyen fel a Bicsbe. Ne szolja senkinek, csak a nekünk ketünek. Mi elmegyünk spekulálni Bicsbe, csinályuk nagyszerü fogadasokat a mediora *a la hausse*; a hogy akkor ipen van kurszus. Azutan ü felgyün: elmegy színhazba, elmegy kavihazba; mutat magát mindenüve, beszilget ujsagirolkal; tudakozogya miniszter urak kvartilya felül; teszi latogatasokat, keresi möblirozot szobát, is azt folytatya medioig. Medioban nekünk kifizetnek börzin differentiat, a hol mar akkor borzaszto nagy a hausse. — Medioban

megint csak csinályuk fogadasokat az ultimora — *a la baisse*. Akor nagy hazafiunk, barátunk urunk megint szipen özsepakol; orcাজারul elhagya mosolygast, felmongya möblirozot quartilyt, s öszevasarolvan sok apro hiabavalosagot, a mit Bicsben kapnyi, itthon levü sok keresztfiacskai számara; megint hazafiakkerezeteti magát a vasuton. Ultimora papirosok börzin megint ot vanak, a hol most. S minekünk megint kifizetnek masodsor izz differentiat. Valyon tan nem lehetne orszagos insigen ekipen segitenyi?”

Kedves urambátyám! Ez az indítvány nem olyan együgyü, mint a milyennek látszik. Egyszer én nagy szárazság idején körülutaztam Erdélyt, s az egész úton vert az eső. Ekkor az erdélyi ismerőseim azt mondták: ha te így hordod magaddal az esőt, hazafiui kötelességed, hogy járd még egyszer körül. Nem spekulálhatnánk ezzel?

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

A gazdag Kerta Bálint testvére volt Lidika férjének, de csak apáról; anyok más volt.

Bálint anyja nagy vagyont örökölt, s hagyott fiára.

Béninek, Lidika férjének szegény leány volt anyja de igen jó asszony, s Bálintnak szeretetteljes és gondos mostohája volt. A fiúk szerették egymást, szüloik halála után is jó testvérek maradtak.

Béni segített bátyjának gazdálkodni, az pedig gondoskodott öcsésének minden szükségéről.

Bálint építtetett szép emeletes házat a dunasoron; a kapu bemenetnél jobbra földszint egy jó nagy szoba volt, azt használták ugynevezett kancelláriának, ott szokta Bálint ur gazdasági iratait tartani, és ügyeit elintézni. Ennek a szobának kályháját a kapuszínből kellett fűteni. Balra, és a mi épület az udvarra szolgált, Béni lakása volt, csinos három szoba, konyha és egyéb hozzá valókkal.

Látod öcsém, ha azt érjük, ide asszonyt is hozhat. De előbb én hozok az emeletbe, te még rá érsz. Jó lesz ugy-e? kérdezte a gazdag bátya nyájasan vagyontalan öcsését. Eltartalak ám én téged is családostól, ne busulj, halálom utánra is gondoskodom rólad és a tieidről.

Meg is házasodott Bálint, hozott magának nőt szépet okosat, de szegény árvát, az megbecsülte szerette, nem kívánczolt bába, semmi társaságot nem ohajtott, elég volt neki férje társasága. Miután egy év múlva kis leánya született, egészen boldog volt kis Idájával.

Bálint elvetette öcsésével Bénivel a jó szelid Lidikát. A két ifju nő jó egyetértésben élt, szerették egymást. Bálint neje örült, hogy volt a háznál vele öszhangzó, házias fiatal nő; most már igazán nem volt semmi kívánni valója, egészen meg volt elégedve helyzetével.

De a sors a kis Idát árvaságra rendelte.

Tartós sinlődés után anya nélkül hagyta egyetlen gyermekét, a boldogságát hálásan elismerő nő.

Betegségében arra kérte férjét, hogy halála után vigye mindjárt az alig hat éves kis Idát Pestre egy jó-hírű neveldebe és hagyja ott, míg csak lehet, ne növekedjék a leány anyai felügyelet nélkül. Azt a nőnevelde tulajdonosnét személyesen ismerte, tudta, hogy maga szokott a nő, a gondjaira bizott leánykák felett lelkiismeretesen és szeretettel örködni.

Bálint teljesítette nője halalos ágyán tett ohajtását. Megvált kedves kis leányától is, miután az anyát, a szeretetteljes nőt eltemette. Igen mogorva zárkozott lett, Csak annyit beszélt és akkor, a mi elkerülhetlen szükséges volt. Máستól se hallgatta meg a sok beszédet.

Azért nem is tetszett Boriskának Lidika állapota, abban a hallgató házban.

Az idő mult — mindannyian öregebbek lettünk tiz évvel, a fiatalok gyarapodtak, erősedtek, az öregek hanyatlottak, gyengültek, testben, lélekben.

Az egy Mukit nem tudom a gyarapodók, vagy hanyadók közzé számítsam-e? Alig nőtt valamit, satnya, tőporódott 18 éves fiu lett; testben, lélekben talán még hátrább volt, mint ezelőtt tiz évvel, most inkább

kitűnt gonoszszággal vegyült butasága. Még most is kiöltögette nyelvét ránk. A száját pedig tartotta tátva. Minduntalan panaszra ment mámikájához.

Mámikájának még most is a kis Muki volt kedvence; pedig azóta született négy kis öcsce, meg egy kis leány, Krisztinka, és azok mind életrevalóbb gyerekek, mint Muki bátyok, bizonyosan különb legények is lesznek a fiukból nála.

Kerta Bálint hazahozta gyönyörű 16 éves leányát és szemlátomást vidult a kedves gyermek mellett.

Jött a sok látogató. — Gazdag ember egyetlen leányát fel szokták keresni, ha nem olyan bájos is, mint Ida volt. — A látogatókat el kellett fogadni, de biz az nem igen jól ment.

A világtól tiz év óta elszokott férfi, a gyermek leány, meg az uri szokásokban épen gyakorlatlan Lidika, egyik se volt alkalmas a sok vendég látásra. Ha még is Klárka lett volna Lidika helyén, a ki mióta férjhez ment, számos gyermeke mellett is ugyan ritka multság esett meg nála nélkül, mindig a világban forgott; egyre tánczolt már felnőtt leányaival.

Manczi és Lórika szép és ügyes kisasszonyok lettek, mulattak eleget mamájokkal.

Lidika jó szivü, egyszerű nő maradt, a milyennek János bátyja nevelte. Idának sokat tudott beszélni korán elhunyt édes anyjáról. A leánya a ragaszkodott is hozzá. De a sok bökölő látogatókkal nem tudott mit kezdeni vagy végzeni. Ó maga senkinek hízkelkedni nem tudott s nagyokat bámult azokon, a kik Idának szerfelett hizelegtek.

Volt a rendkívüli hízgelgők közt egy pár, a kiktől szinte irtózott, kiket pedig Bálint ur legszívesebben szokott fogadni. Merő ur és annak nővére, bárók voltak, — nagyságosak.

Báró Merő a nyolczszáz kilenczediki hadjáratban ismerkedett meg Kerta Bálinttal; ez insurgens hadnagy, amaz pedig a rendes katonaságnál kapitány volt.

Most noha még fiatal — mint maga szokta mondani báró Merő — nyugdíjaztata magát és ebbe a kis városba települt, leginkább kedves Bálint barátja kedvéért. Milyen szép lesz így együtt barátságban élni! Csak már nekem volna feleségem, vagy neked kedves drága barátom, a ki hugomat, meg gyönyörű leányodat multságokba kísérhetné. Valamelyikünknek meg kell házasodnunk, hogy ezek a leányaink agyon ne unják magukat, példázolódott a báró.

De hát a te hugod ugy látszik világban forgott mivelte nő, nem vezethetné az én leányomat mindenhova? Mulathatnának mind a ketten. Mi meg itthon ketten elszakkozgatnánk, tervezett Bálint ur együgyüen.

Mit gondolsz barátom! szörnyűködött a báró! Az én hugom hajadon, ő maga se mehet gardedám nélkül. De aztán meg, tette hozzá a jó barát, mi *czím* alatt is vihetné az én báróné hugom a te leányodat?

Addig keresgélte czím után a báró, míg végre alig fél év múlva mint *anya* vezethette Idát a nagyságos mostoha.

Merő rá disputálta báróné hugát Kerta barátjára. Most már neked van feleséged barátom Bálint. Most már neked van feleséged barátom Bálint. Meg leányod is, én meg magam maradtam, nekem is kell feleséget szereznem.

Jó lesz biz a, egyezett Bálint, báró sógora tervébe. Addig is míg találsz, jöjj hozzánk lakni, megférünk az emeleten.

A báró színleg erőtétést várva, örömmel elfogadta az ajánlatot, hisz egészen tervébe illett.

Kerta azt csakugyan nem gyanította, hogy az ő gyermek Idáját kívánja megszerezni a ravasz báró. Pedig azon működtek a testvérek.

Az egyszerű Lidika azt rögtön észrevette és igyekezett Idát védelmezni. . . gyenge sikeretlen védelem! —

Mikor Ida utállattal fordult el a barátok házassági ajánlatát megvetve, a mostoha báróné intette, gondolná meg jól; szép dolog ám nagyságos bárónéknak lenni.

Inkább meghalok! válaszolt a leány szorongó előérzettel.

Jó, ha azt óhajtod ne várd soká! fenyegette a mostoha.

Kerta pár napra elutazott. Mire haza ért, ott feküdt a halottas ágyon gyönyörű tizenhét éves leánya.

A báróné sirt, jajgatott, tépte a haját ezen a szörnyű eseten. Este még semmi baja se volt a kedves gyermeknek, panaszkolta a keseredett apának, éjjel ő vette észre, hogy nyughatatlan, hívta magához, később felkelt és megnézte, hogy mi baja lehet; doktorért akart küldeni, de a gyermek makacszkodott, nem engedte. Azt meg képzelné se tudta volna, siránkozott a báróné, hogy ily rögtön meghalhasson valaki oly fiatalan! Elbeszéli is iszonyat, a bárónő görcsöket kapott csak a rá emlékezéstől is. —

A mélyen sujtott bánatos apa kedves gyermekét a nagy templom kriptájába tetette.

A mostoha anyának szórakozás kellett, nagy szükség volt a változatos mulatságra, járta a bálakat. A háznál is egyik multság a másikat érte.

A báró is vigasztalást keresett, ivott és kártyázott nagyba. Arra mind sok pénzt kellett Kerta sógortól kicsikarni. Nagyon unalmas dolognak találták minden forintot ettől a fukar semminek nem örvendő pénzzsáktól mindenféle ürügyek alatt kicsalni.

A sok házi multság elöl Bálint ur most már nem csak nappal tartózkodott a kanczeláriában, hanem éjjelre is ott maradt. Oda fenn vigadtak, oda nem illett a bánatos szomorú arc. Szegény Kerta Bálint nem bírt vigasztalódni. De nem is úgy kellett volna őt vesztesége felejtésére bírni, mint a hogy a báró testvérek kiméletlenül tették. Lidika maga is vigasztalhatatlan volt. Mióta Idát eltemették, többé fel nem ment az emeletbe.

Csak Béni, az ő már megszokott gondosságánál fogva, nézett utánna, valyon oda fenn az a sok léhűtő cselédség, a mi most ellepte a házat, vigyáz-e a tüzre, nem gyújtják-e fel a házat, a szobák fűtése mellett? —

Hushagyó kedden álarczos vigalom volt hirdetve.

A báró testvérek persze mentek; a báró kéményseprő legénynek, a bárónő kertész leánynak öltözve.

Még nem volt egészen tizenkét óra, mikor a bálban egy kéményseprő álarczos közeledett egy kertész leányhoz. Van-e még virágod, szép maszk? kérdezte, és közelebb hajolva sugta — vége van már — de úgy hogy többen is meghallották. A szép maszk elájult, a kéményseprő felkarolta és kivitte a tereméből.

Az ott maradtak pedig kaczagtak rajt, mily érzékenyen vette a *farsang* végét az a kertész leány. Még maradt sok szép virágja, viczeltek némelyek: azokat szerette volna tán még eladni, ekkorig nem akadt vevőjük, elkésett vele, miért várt éjfélig, rossz vásárja volt; abban egy véleményen voltak mind, aztán kiki haza ment, elfeledték azt a csekély eseményt.

A báróné egyedül érkezett a bálból haza. Máskor Béni leszokott feküdni, ha a báró testvérek bálba mentek. A báró is a háznál lakott. A kapuhoz volt kulcsa, ha jöttek, kinyithatták a kaput.

Tegnap este tíz óra után hallotta Béni a kapunyitást, kinézett és látta, hogy a báró jött meg egyedül, kéményseprő öltözetében, beszélte Lidika János bátyjának, Béni azt gondolta, tán valamit itthon feledtek, azért jött vissza, Béni bejött a szobába, leült számolgatni; lefeküdt és elaludt, csak éjfél után ébredt egy kis időre; akkor hallotta férjét a bárónéval beszélni, hogy látta a bárót megjönni; de távozni nem hallotta akkor hamarjába, haneu éjtél előtt vagy félórával, mintha vette volna észre a kapunyitást, kinézett, de nem látott senkit, talán csak képzelte, nem feküdt hát le, hogy ha az asszonyosság jön, ne kelljen várni, hamar kaput nyithasson, ha már a báró ur ott hagyta és elhozta a kulcsot. Tán nem tetszett neki a multság.

Egy félóra mulva aztán igazán zörgettek a kapun, jött a báróné, nyájasan bocsánatot kért kedves kis sógorakájától, hogy felzavarta — azt hallotta Lidika — még eddig soha se nevezte sógornak; tulajdonkép nem is szólott hozzá.

Bátyja, mint mondta a bárónő, a tolongásban elmaradt tőle, egyedül kellett haza jönnie. Béni ismételte, hogy ő a bárót látta haza jönni, de azt nem vette észre, hogy hamarjában ismét elment volna a háztól, ha csak éjfél előtt valami félórával nem, akkor ő egy kicsit elbőlintott, de még is mintha hallotta volna a kapu nyitást. Ezt hallotta Lidika a mint a nyitva maradt szoba ajtónál beszélgettek. Többé egy hangot se hallott férjétől.

A báróné kérte sógorkáját, kisérné fel őtet a gyertyával szobájába. Ott aztán mi történt, nem tudja, panaszkodott a boldogtalan Lidika szörnyűkődő bátyának, ő elaludt és öt óra után a fűteni akaró cseléd lármájára ébredt fel, a ki Bálint ur kályháját betörve, azon át pedig az urat meggyilkolva vérében találta. Ekkor kereste férjét, hogy majd felkölti, annak ágya egészen érintetlen volt. Ijedten futott fel az emeletbe, ott a báró ur jött elébe, és azt mondta, hogy Béni, mikor ő nagyságát a bárónét felkisérté, panaszkodott gyomorfájásról, ő nagysága aztán adott neki a maga számára tartogatott gyomorceppekből, de már akkor oly rosszul volt Béni, hogy csak ott egy pamlagon össze huzta magát.

A báróné azt hitte, mindjárt jobban lesz, ott hagyta, maga bement hálószobájába és lefeküdt. Mikor ő, a báró haza jött, már haldokolva találta Bénit, nem akart senkit felzavarni, mikor azt látta, hogy úgy is vége van, nem lehet segíteni. És még akkor sem akart bebocsátani hozzá, férjem holt testéhez! siránkozott szegény nő. Meghaltak! elmúltak! kedveseik látása vagy búcsuesőkjaja nélkül! Lelki atya vigasztalása utolsó áldása nélkül?

(Folytatjuk.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM. Furcsa az, mikor az ember csak álmodta azt, hogy ebédelt, s aztán, mikor felébredt, még is meg kell fizetni az ebéd árát.

— Nizzában az orosz czár jelenléte alkalmával egy szími előadásban az fordul elő, hogy egy színésznőnek azt kell mondani: „a férjem katona volt s az orra elfogyott Oroszországban. Az illető művésznő nem akarta megsérteni a jelenlevő magas uralkodót s azt mondta e helyett: „a férjem katona volt s az orra elfogyott — *Spanyolországban.*“ Volt aztán erre nevetés!

— Heidelbergában a legelső bűnügyi tárgyalás egy professornak a kutyája miatt fog megnyittatni, mely is szájkosár nélkül barangolt az utcán. Boldog Heidelberg, a hol nincsenek egyéb bűnösök, csak a kutyák; s ezek is csak azért, hogy ugatnak!

— Az angol esküdtszék elítélte a német Mültert halálra egy vasúti gyilkosságért. Így áll boszút Anglia a németeken a Dániában aratott kudarczért.

— Bécsben doktor Wittelhoffert elítélték, a miért a *szürke nénéket* kritizálta. (Bomoljon meg! hát miért nem kritizálta inkább a *szőke* és a *barna* nénéket? hagyna már annak békét, a mi szürke.)

— (Hát kend nem küld már valami szép csizmát valami iparműkiállításra; lám a hevesi tárlaton milyen szép dicsérő oklevelet kapott a Poor László koma a csizmagyűjteményért.) Már én csak várok addig, míg a csizmadiákat egyébbel is kínálják, mint papirossal.

— Grácban egy fiatal piktör mesterember a policzájhoz folyamodott, hogy kegyeskedjék őt becukatni, mert neki nincs miből élnie, s ha be nem csukatják szépszerével, hát kénytelen lesz lopni. (Még ilyen elhetetlenséget a mi mesterségünknel inasgyerek se produkált).

Malitiósus észrevétel.

Egy fiatal kritikus, és szinte fiatal író is igen hevesen disputáltak egyszer egymással; egyszer aztán az író testvére nem állhatja tovább, beleszól:

„Ugyan ne veszekedjetek már olyan nagyon, még valaki azt gondolja, hogy *férj és feleség* vagytok.“

Amerikai házasság és elválás.

Miszter Plock és misztrisz Flock elhatározták, hogy egybekelnek, s felkeresték e végett reverend Clockot, hogy eskesse őket össze.

Reverend Clock rövid czeremoniával férjet és feleséget csinált miszter Plockbul és misztrisz Flockbul. Rájuk adván a szokott áldást; hogy már e szövetségben csak a *halál választja* el őket egymástul.

Másnap visszatértek hozzá, hogy nem ér ez semmit, válaszsza el őket megint.

Jól van, mondta Reverend Clock; és kivitte őket az udvarra. Ott meg fogott egy tyúkot. Annak a két lábát kezébe adta a férjnek, a nyakát az asszonynak, maga pedig fogott egy éles bárdot, s derékon ketté vágta vele a tyúkot.

— No már most „a *halál választott el benneteket*“ mehettek a majd megmondta hova!

Színi kritika.

— Hát milyen az az új társaság? Láttad már őket?

— Oh pompás! Az ember az elysiumban képzelet magát. A színészek mind a *Lethe* vizéből ittak. Egy sem emlékezik a szerepére.

Kertészeti tudósítás Németországról.

„Barátom! itt most mi nálunk egyetlen egy érett gyümölcs — a *sült körte*.“

Csalogató hirdetmény.

Egy csapszék ajtaján a Ferencz városban következő értesítés olvasható:

„Itt egy sexedliért mindenki annyit ihatik, a menyitől holt részeggé lehet, és szalmát is ingyen kap, a min elhentereghet!“

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.